

İçindekiler:

- 11-G, **Mustafa Yalçınkaya**, SARMAŞIK, s. 2 .
- 10-G, **Ayşegül Şen**, HAYATA İZ BIRAKMAK, s. 3.
- Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni **Emel Çarkçı**, AYNA, s. 5.
- 11-G, **Ece Engin**, APOLLON VE DAFNİ, s. 7.
- 10-i, **Büşra Salihoğlu**, SU GİBİ, s. 9.
- 11-G, **Cem Metin**, GÖZLERİM KAPALI, s. 10
- 11-G, **Melisa Koktay**, DUVAR, s. 11.
- 11-F, **Merve Sultan Öztürk**, UNUTAMAMAK ÖLDÜRÜR İNSANI, s. 12.
- 10-B, **Zehra Ölmez**, SEBEPSİZ, s. 13.
- 11-G, **Hazal Sare Arslan**, KIŞ BAHÇESİ, s. 14.
- 9-D, **Songül Nur Bozkurt**, KALP AĞRISI, s. 15.
- Rehber Öğretmen **Faruk Men**, ÖFKE Mİ BİZİ, BİZ Mİ ÖFKEYİ KONTROL EDİYORUZ, s. 16.
- 9-D, **Sudenaz Ersöz**, GÖLGE, s. 17.
- 11-G, **Aygül Aytekin**, ESKİ AŞK, s. 20.
- 11-F, **Sanem Demircioğlu**, HİŞT, s. 21.
- 11-G, **Ece Engin**, SANRI, s. 22.
- 11-F, **Merve Selen Tunoğlu**, ALBERT CAMUS VE DÜŞÜŞ'ÜN ARDINDAN, s. 23.
- 11-G, **Arjin Avcı**, KALABALIK YALNIZLIK, s. 24.
- 11-F, **Meleknur Elbüken**, ALINTILAR, iç kapak.

Desteğini esirgemeyen öğretmen arkadaşlarım ve Hakkı Ormancı'ya teşekkür ederim..

İsmail Titiz'in afiş çalışması, Elif Yıldırım'ın tanıtıma katkıları unutulmadı.

Genel Yayın Koordinatörü: Emel Çarkçı

Sunuş

İlk ne zaman şiir söyledi insan? Bahar çiçeklerinin kokusunu duyduğunda mı, birini sevdiğinde mi, yoksa yakınıni kaybettiğinde mi? İlk hikaye ne zaman anlatıldı? Peki ya masallar? Tahmin etmek bile güç.

İlk sayımızın adını Gölge koyduk. Harfler seslerin gölgesi, sözcükler ise varlıkların. Aklımızdan ne geçse söz suretine girer. Bazen baştan aşağı çiçek açmış kiraz ağacı, bazen büyülediğimiz gözler, bazen bir serçenin sıçrayışı... İnsan zihninde sözcüklerden örülmüş koskoca bir dünya taşır. Şiirler söyledikçe keşfederiz dünyayı, hikayeler anlattıkça... Hem dünyayı hem kendini daha iyi tanımanın yolu sözcüklerden geçer. Edebiyat bazen gerçekliği aşarak daha renkli, daha anlamlı bir dünya kurmamızı sağlar. Hayatı değiştirme gücünü de buradan alır.

Dergide, uygulama sınavında "kıskaçlık" hakkında yazdığımız öykülerin yanı sıra bir konu sınırlaması olmadan yazılan öykü ve şiirler, kitap eleştirileri ve mitolojik bir efsane bulunmakta. Bütün yazılar öğrencilere ait. Sadece bana ait bir öykü ve rehber öğretmenimize ait bir makale var.

Zevkle okumanız dileğiyle...

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Emel Çarkçı

Mustafa Yalçınkaya

Sarmaşık

Bir dert kök saldı içime

İlk filizlerinde adını andım,

Hiç susuz bırakmadım.

Bırakamadım.

Kökler uzadıkça,

Biraz daha nemlendi göz altlarım

Mürekkebimle birlikte dağıldım.

İlk yaprağı açınca çok yoruldum

Ama umursamadım, gölgesine kuruldum

Ayşegül Şen

Hayata İz Bırakmak

Aklımdan hiç çıkaramadığım bir şey var. Bir korku. Bu korku beni içten içe bitiriyor. Bir gün, belki yıllar belki aylar sonra tanıdığım ve sevdiğim insanlar beni unuturlar mı? Sanki hiç var olmamışçasına hafızalarından silinebilir miyim? Evet, bir gün şu dünyadaki hiç kimse benim ismimi hatırlamayacak. Benimle birlikte tüm anılarım, sevinçlerim, hüznlerim yaşadığım her şey toprağa gömülecek. Şimdi, şu anda oturmuş ileride adımın hatırlanması için ne yapabilirim diye düşünürken aklıma gelen ilk şey “Hayata İz Bırakmak”.

Hayata iz bırakmak için mükemmel bir sese sahip olmayabiliriz, çok güzel ya da çok zeki de değilsinizdir ama zaten bunlara ihtiyacımız yok. İz bırakmak için sadece birazcık cesarete ihtiyacımız var. On beşinci yüzyılda ülkesini kurtarmak için asker gibi giyinerek on dokuz yaşında ordunun başına geçen Jeanne d'Arc adlı bir köylü kızı dünya tarihine yön veren kadınlardan. Jeanne kendi ülkesi tarafından öldürüldü ve yine kendi ülkesi tarafından ölümünden yaklaşık beş yüz yıl sonra azize ilan edildi. O hala hatırlanıyor çünkü cesaretiyle hayata iz bıraktı. Eğer cesaret kısmında başarılıysak sıra ikinci aşamada. Bilmemiz gereken en önemli şeylerden biri “Asla Pes Etmemek”. Hayatta karşımıza çıkarılacak zorluklar karşısında her zaman sükunetimizi korumalı ve “Hayır, ben yapabilirim, başarabilirim.” diyerek kendimizi ikna etmeliyiz. Çünkü biz inanırsak herkes inanır. Karşımda, kitaplığımda duran Harry Potter romanına bakarken aklımdan geçen cümleler bunlardı. J.K Rowling Harry Potter’ı yazarken çok fazla engelle karşılaşmış. Devlet yardımı alan, boşandıktan sonra bebeğine bakmakta zorlanan Rowling, doksan bin kelimededen oluşan ilk kitabı “Harry Potter and The Philosopher’s Stone”u bir bilgisayarı olmadığı için eliyle yazmış. Onlarca defa reddedildiği halde asla pes etme gafletine düşmemiş ve sonunda kitabını bastırmaı başarmış. Unutma! Pes etmek bütün emeklerine ihanet etmek demektir.

Benim en büyük sorunum, bir işe başlamadan önce sürekli onu yapamayacağımı düşünmek ve insanların yorumlarından korkmak. Bizim değerimiz insanların bize verdikleri kadar değil, kendimize biçtiğimiz kadardır. Şu an bu yazıyı yazarken bile hissettiğim endişenin ve başaramama korkusunun eşi benzeri yok. Bize gerçekçi olmamızı söyledikleri için mi hayalimizi içimize gömüp yaşayacağız? Şimdiye kadar hayalini yaşamaktan korkmayıp tüm dünyaya haykırabilenler unutulmadı. “Ben bunu yapamam.” demek kolay, asıl zor olan herkesi karşına alıp denemek. İşte biz de bunu yapacak yürek olduğu zaman unutulmayacağız. Dünyanın en zengin insanı Bill Gates’in

Paul Allen'le birlikte gittiği bir satış esnasında ürünü çalışmadı. İlk işinden ise hiçbir şey kazanamadı. Ama bu onları yıldırmadı ve birkaç yıl sonra birlikte Microsoft' u kurdular.

Kendini geliştirmek için farklı uğraşlar edin. Yapıp, yapamamak önemli değil. Bu bize özgüven verir. Özgüven her şeydir. Bizi hayata bağlar. Kendi sınırlarımızı keşfetmeliyiz. Ne kadar çok şeyle uğraşsak kendimizi o kadar çok keşfederiz. Yapmayı sevdiğimiz şeyleri bilmeliyiz ki onların peşinden gitmek kolay olsun. Ayrıca nereye kadar gidebileceğimizi, nerede "dur" dememiz gerektiğini bilelim ki zarar görmeyelim.

Her zaman bizi destekleyecek ve bize güvenecek arkadaşlara ihtiyacımız olacak. Bizim pes ettiğimiz yerde, bize güç verip devam etmemizi sağlayan; yere düştüğümüzde bizi kaldıracak arkadaşlar.

Sizin bir hayaliniz var. Herkesin bir hayali var. Belki de asla gerçekleşmeyecek hayaller bunlar. İnsan, bedeniyle beraber toprağa karışacak ve orada unutulup gidecek. Belki ileride o hayalimizi bir başkası gerçekleştirir. Ama bunu biz yapabiliyorken neden bir başkası yapsın ki? Aslında ölümsüzlük yoktur diyenlere koca bir tekme savurmak gibi. Ölümsüzlük var. Ölümsüzlük unutulmamak. Korkmayın! Risk almaktan korkmayın. Pişman olmayacaksınız. Tek bir hayatımız var ve geçen hiçbir an bir daha asla geri gelmeyecek. Bir daha asla geçmişe geri dönemeyeceğiz. Keşfedilmeyi bekleyen fikirler var. Yapabiliyorken yapın. Elinizden gelen her şeyi yapın ve yaşayın.

Emel Çarkçı

Ayna

“Simit alacağım, sen de ister misin?”

“Yok, yedim ben. Çabuk ol, derse geç kalmayalım.”

Kantinin en yoğun olduğu saat. Sesimi zor duyurdum. Bahçeye döndüğümde Sude'nin yanında Oğuz ve biri daha var. Nakil olduğunu söyledi. “Görkem” dedi.

“Selin.”

Sesim başka birininmiş gibi geldi. Yüzünde suya atılmış bir taşın çevresinde oluşan halkalar gibi dalga dalga bir gülümseme yayıldı. Kısa bir an. Ilık bir bahar rüzgârı aramızdan geçti. Dalmış olmalıyım. Sude “Gidelim artık. Hadi!” diye dürttü. Oğuzlar idareye uğrayacakmış. “Görüşürüz” derken onun gibi gülümsemek istedim ama oldu mu bilmiyorum. Merdivenden çıkarken Sude'nin yüzünde de bir gülümseme gördüm sanki. Eteği de ne kadar kısaymış. Dik yürüyor, benim gibi değil. Çocukken birkaç ay baleye gittiğini anlatmıştı.

Eve dönerken onunla tanışmaya devam ettim. “Selin, Selin, Selin” tonlama üzerinde durdum, yüz ifademi bulmaya çalıştım, Selin derken yüzümü merak ettiğimde zihnimde sadece onun yüzü canlanıyordu. Neden öyle gülümsedi diye düşündüm. Şaşkın mı görünüyordum? Yoksa beni güzel mi bulmuştu? Aynaya bakmalıyım. Kokusuna dayanamayıp her gün bir yarım ekmek yediğim dönerci, vitrinindeki ahşap malzemeler, küpler, boyalar, incik boncuğa bakarak vakit geçirdiğim hobi dükkânı bile çoktan geride kalmış. Hem gülmek hem ağlamak istiyor gibiyim. Daha önce hiç böyle olmamıştım. Evde annem “Karnın aç mı?” diye sorduğunda “Aç değilim.” dedim. “Hasta mısın yoksa?” dedi. “Yorulduğum biraz.” Odama gidip uzandım. Sürekli bana bakıyor sanki. Görkem! Gözleri gittikçe büyüyor, sürekli tekrarlanan bir kelimenin anlamını yitirmesi gibi yüzü parça parça bulanıklaşıyor. Gözlerimi kapattım. Onu tekrar hatırlayabilecek miyim?

“Selin, kızım uyudun mu?” gözlerimi açtığımda her şey dönerek birbirine karıştı. Kadife perde, kristal avize, kanepenin çizgisel desenleri... İkinci uykusu işte. Hava kararmak üzere. Rüyamda okulun bahçesindeydim. Sude'yle Görkem konuşuyor. Yanlarına gidiyorum, sesleniyorum. Görkem duymuyor. Sude'nin sırtı dönük. “Sude” diyorum “Ben geldim.” Bakmıyor. Kâbus gibi. Kalkıp pencereyi açtım. Artık iş görmeyen, paslanmış su tulumbasının yanındaki erik ağacı yeşillenmeye başlamış. Her zamanki yerinde duruyor. Derin bir nefes aldım. Şehrin üzerine sinmiş kömür

kokusunu genzimde duymak hoşuma gidiyor. Kışın son günleri artık. “Ağaçlar ilkbahara hazırlanıyor.” Böyle bir şiir vardı galiba.

Sude’ye rüyamı anlatmıyorum. İlk kez ondan bir şey saklıyorum. Okul girişinde etrafa bakınıyor. Saçlarına fön çekmiş. Kirpik diplerinde açık mavi göz kalemi ışılıyor. Ellerim saçlarıma gidiyor. Bir türlü istediğim şekle girmeyen saçlarım. İnşallah Görkem’e rastlamayız, diye dua ediyorum. Sude kantin tarafına el salladı bile. Yüzünde yine dünkü gülümsemeyle yanımıza geldi. Yanlış mı anlıyorum, bana bakıyor işte. Sude hiç vakit kaybetmeden yapmacık bir neşeye sesini yükselterek bir şeyler anlatmaya başlıyor. Güzel kız. Bir an evvel sınıfa gitmek istiyorum ama içimde rahatsız edici bir his. Onları bırakmak istemiyorum. Rahat görünmeye çalışarak gülümsüyorum. Konuşurken elmacık kemiklerinden çenesine inen kavis dikkatimi çekiyor, alnının genişliğini, kaşlarını çiziyorum. Bana bakıyor. Anladı mı acaba? Bir şeyler söylemeliyim.

“Oğuz’u nerden tanıyorsun?”

“Eski semtten.”

Semt sözünü hiç kullanmadığımı fark ediyorum. Neyse ki Sude yine dikkatleri üzerine çekiyor. Konuşmaya devam ediyorlar.

Okula giderken yarım saat saçlarımla uğraşıyorum. İlk derslere geç kaldığım için nerdeyse devamsızlığım dolacak. Elinde Sheakespeare’in bir oyunu var. Geçen gün “Dünya klasiklerini bitirmek istiyorum.” dedi. Bana da Hamlet’i verdi. “Faust’u okudun mu? Mutlaka okumalısın.” dedim. Kitapta bazı mısraların altı çizili. Bu bir işaret mi yoksa?

Sude bana uzak davranıyor. Hoşlandığı çocuklardan aldığı çıkma tekliflerini anlatıyor sadece. Bazen Görkem’le konuşurken yanımıza gelip bir şeyler anlatmaya başlıyor. Görkem’e bakıyorum, ona da gülümsüyor.

Geceleri pencereyi sonuna kadar açıp sevdiğim ağacı seyrediyorum. Ilık bir bahar rüzgârı taze yaprakları dalgalandırıyor. Herkes evine çekilmiş. Aklıma Görkem’in gözleri geliyor. Aynaya bakmak istiyorum. Soluk ışıkta kaşlarıma bakıyorum, kirpiklerime, alnıma... Baktıkça yüzüm parça parça bulanıklaşıyor. Sude’nin ela gözleri, ince dudakları belirginleşmeye başlıyor. Saçının kıvrımı kaşına değip yanağına uzanırken ne hoş bir hava veriyor.

Ece Engin

Defne Ağacının Mitolojisi

Apollon ve Dafni

Yollar taşıydı. Ayakkabıları rahatsız edici sesler çıkartıyordu. Kolları iki yanında özgürce hareket ediyor, yine içinden Eros'u geçirmeden edemiyordu. Apollon çapkındı. Tabi bu çapkınlığı iş de açardı başına. Güzel severdi çünkü...

İçinden Eros'u geçirişi, bir aşk aradığından değildi. Eros'la aşk muhabbeti yapmak istediği de yoktu. Sataşmak istiyordu. Böylesine berrak bir günde, Eros'un yeteneklerine laf atarak canlandırmak istiyordu etrafı. "Ne okçuluğu, o oku tutmayı bile bilmez!" Hep böyle derdi. Kime gitse son günlerde söylediği tek söz buydu. Kızdırmak, eğlenmek istiyordu bukleli Apollon, eğlence tutkunuydu biraz. "Nasıl Apollon?"

Olympos'un güzelim ormanındaydılar. Birkaç insan şenlik için erkenden toplanmıştı. Tabi Zeus'un çocukları her şenliğe burnunu sokmadan duramazdı. "Eros'un ok atmadığını bilmekteyim, Athena!" İki lafından birinin Eros oluşu, Afrodit'i kıskanışından kaynaklanıyor da olabilirdi. Afrodit fazla cazibeli bir Tanrıçaydı. Apollon da ilgiyi severdi. Eh, Eros'un Afrodit'in oğlu olması zorlaştırıyordu durumu.

"Hâlâ düşüremedin mi dilinden?" Athena yakınığında, Apollon omzunu silkti. Artemis'i bulmalı ve kardeşiyle küçük bir gösteri yapmalıydı. Yolda Eros'u görünce durdu. Yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu: "Yine elinde okun, bir hiç gibi görünüyorsun." Eros kaşlarını çattı. Apollon da fazla oluyordu artık! "Başkalarına laf yetiştirerek 'bir şey' de olunmuyor, Apol." Bukleli öfkeleni, laf yiyişine ve Eros'un seslenişine. Hızla ardına döndü, kardeşini bulmak adına yürümeye başladı. Fakat o an, Eros'un karşılık vermesinden daha beklenmedik bir şey oldu. Eros suskunluğunu sadece laf ile bozmakla yetinmedi, içindeki fırtınayı da susturmak istedi. Kardeşine ilerleyen Apollon'a, bir de oradan geçen, Nehir Tanrısının kızı olan, Dafni'ye bir ok attı. Ok ikisine de ulaştı. Biri altın suyuna batırılmıştı, biri pürüzlü, sıradandı. Altın suyuna batırılan ulaştığı kişiye sonsuz aşk ve tutku verecekti. Diğeriyse aşksız, umutsuz, boş bir hayat. Eros kararlıydı. Ok yiyenler bakıştı. Apollon âşık oldu, kız dönüp bakmadı. "Lütfen aşkıma karşılık verin!"

Apollon için sanki kuşların civıltısı artıyor, ağaçlar daha bir yeşil görünüyordu. Çiçekler öyle güzelleşmişti ki! Ama kader buydu ya, kız asla sevemezdi. İçindeki tüm sevgiye de ok saplanmış, orada çürümüştü.

Apollon pes etmedi. Dafni, aşkına karşılık verecekti. Apollon'du o, Zeus'un oğluydu! Dafni'nin babasına gitti. Kızının sevgisine karşılık vermeyişinden yakındı.

"Efendim Peneus, kızınıza olan sevgim bitmiyor. Ama o beni hor görüyor."

Baba sinirlendi. "Onu cezalandıracağım!" dedi.

Dafni suçsuzdu. İçinde bir türlü yeşermeyen sevginin nedeni kendisi değildi ki, Eros'un okuydu.

Dafni babasından ve Apollon'dan kaçıyordu. Sevmiyordu işte, ne yapabilirdi?

Babası Peneus "Dafni!" diye seslendi, kızını aniden büyüledi. Dafni ormanın derinliklerinde koşarken donup kaldı. Ne olduğunu anlayamadı. Ayakları toprağa karışmaya, elleri dallara benzemeye başladı. Çiçekli bir ağaç oldu, Apollon ağaca dönüşmüş olan aşkının dibinde durup onu izlemeye başladı. Ağaçken bile güzeldi Dafni.

O günden sonra Apollon ne yaparsa yapsın aşkına karşılık bulamayacağını anladı. Defne yapraklarını bukleli saçlarının arasına yerleştirip taç yaptı ve o tacı hep başında taşıdı.

Büşra Salihoğlu

Su gibi

Su gibi doğduk biz
Anadan doğar gibi değil
Rahme düřtüğümüz an
Annemiz tarafından kirletildik ilkin
Kirlenmek güzeldir diye kandırılıp
Önce sevmeyi öğrendik
Sonra aşkı öğretiler apansız
Bile bile ateşe yürümeyi

Onun için yanmak diye gösterdiler.
Su gibi doğduk biz
Biraz kireçlenmiş olsak da
Rengimizden pek bir şey kaybetmedik
Muhtemeldi görmeniz her yerde izimizi
Çünkü anadan doğmuş gibi temiz değil
Su gibi doğduk biz
Yaşamanız için önce bizi sevmeliydiniz.
Biz kalbimizden öptüğünüz çocuklar...
Sevdalandığımız vakit gömüldük sizin tarafınızdan,
Mezar taşımıza işlettik her şey bitti
Sevmek kirlenmektir
Kirlenmek güzeldir.

Cem Metin

Gözlerim Kapalı

“İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı

Önce hafiften bir rüzgâr esiyor

Yavaş yavaş sallanıyor

Yapraklar, ağaçlarda;

Uzaklarda, çok uzaklarda...”

Beşiktaş sahilindeyim. Ansızın yağmur yağmaya başlıyor. Martı sesleri ve rüzgâr. Bir şiir gibi kulaklarımda. Arkamdan gelen işportacının “Gel abla simit bir lira!” diyen sesini bile duymuyorum. Gözlerim kapalı, zihnim puslu. Derken aniden bir gürültüyle irkiliyorum. Ben daha ne olduğunu bile anlayamadan çığlık sesleri takip ediyor bu korkunç sesi.

“İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı

Kuşlar geçiyor derken

Yükseklerden sürü sürü, çığlık çığlık.”

Soğuktan buz kesen ellerim birden ısınıyor. Kalbime söz geçiremiyorum. Delice atıyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken simitçinin sesiyle irkiliyorum “Abi, bomba gibi bir şeydi galiba!” Ben de ne bombası demeye kalmadan aklıma stat geliyor. Allah’ım olabilir mi? Ambulans sesleriyle kendime geliyorum. Düşündüklerim bir bir gerçekleşiyor. Sesin geldiği yöne koşmaya başlıyorum. Ben yaklaştıkça gürültüler ve çığlıklar da artıyor, adeta kaosa doğru sürükleniyordum. Karşılaştığım manzara ise korkunç. Anlatmaya ne vicdan yeter ne de izan! Sadece donuk bir şekilde izliyorum. Düşünceler birden uyuşan uzuvlara hücum eden kan misali zihnimi kemirmeye başlıyor. Kollarımdan tutan ve beni olay yerinden uzaklaştırmaya çalışan polislerin sesiyle kendime geliyorum. Sinirden ellerim titriyor, bir türlü kendime gelemiyorum. Güvenlik ekipleri kimseleri meydana yaklaştırmıyor ambulansların biri gidiyor, biri geliyor. Taksime giden yokuşa yöneliyorum. Yollar hınca hınç dolu ve geçit vermiyor. Kalabalıkların içinden çıkmayı başarıp تنها bir sokaktan ilerlemeye devam ediyorum. Meydanın orta yerine geldiğimde başımda inanılmaz bir ağrı belirliyor. Sahilde karşılaştığım korkunç manzara aklımdan gitmiyor.

Eve gidip yorganı başıma çekiyorum. Uyandığımdaya yaşadıklarımın korkunç bir kabustan ibaret olmasını diliyorum. Ancak televizyonu açtığımda korkunç gerçekte karşılaştım. "Beşiktaş'ta bombalı saldırı, otuz sekiz ölü var."

Melisa Koktay

Duvar

Göğüs kafesini sıkıştıran acılar yüzünden kapanmıştı odaya. Duvarları bembeyazdı bu odanın, penceresi küçüktü. Arada açıp bakardı yüreğinin içine. Beyninin tozlanmasına izin vermediği raflarından bir anı seçer, bu anıyla tüm gün sarhoş olurdu. Bugün de kendine bir anı seçti. Sevdiği adamı. Sahi ne çok seviyordu onu.

"Bir yaz günü Ali'yle parkta oturuyorduk. Biz onunla bu parkta tanışmıştık. Taksim yakınlarında, etrafı çam, manolya, gül kokularıyla çevrili bir parktı bu. Çok severdik biz burayı. Ali'nin o gün pek keyfi yoktu. Sanki yanımda zorla oturuyor, benimle zoraki konuşuyor gibiydi. Ne olduğunu sormaya cesaret edemedim. Çünkü içimden bir ses, konuşursak onu kaybedeceğimi fısıldıyordu kulağıma. Zaten o da dayanamayıp gitti. Ardından saatlerce oturdum. Sanki çivilenmişim o banka. Bacaklarım ayağa kalktığımda beni taşıyamayacak sandım. Gittikten yarım saat sonra beni aradı Ali. Beni artık sevmediğini Aslı'ya âşık olduğunu ve çok özür dilediğini söyleyip kapattı. Üzerime yağmur yağdı, ben sadece göz yaşlarımı hissettim.

Bana konuşma fırsatı bile tanımadı. Defalarca aradım, açmadı. Aslı benim en yakın arkadaşımdayı. Ali'yle tartıştığımızda omzunda ağladığım insan yerle bir etti beni." Bunları artık tek arkadaşı olan karşısındaki beyaz duvara anlatıyordu. En sevdiği şiiirden bir kısım söyledi.

*"Şimdi bütün gün üstüme yağmur yağıyor
Bütün gece kar
Yalnızlığın tam ortasındayım artık
Yalnızlık kadar"*

Merve Sultan Öztürk

Unutamamak Öldürür İnsanı

Bir lisede psikolojik danışman olarak çalışıyordum. Bir gün öğrencimle yaptığım görüşme sırasında bana şu soruyu sordu:

“Kalbimde tuhaf bir acı var, onu unutamıyorum ne yapmalıyım?”

Bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum.

“Zaman, zaman her şeyin ilacı...”

Yaz her zamanki gibi bütün güzelliğini sunuyordu. Erguvan ağaçları ne de güzel süslüyordu Üsküdar’ı. Kız Kulesi gibi denizin ortasında yapayalnız kalmıştım. Biraz yürüdükten sonra eve gittim. Gitarımı aldım, yıllar olmuştu çalmayalı. En sevdiğim parçayı çaldım. Müzik ruhuma iyi geliyordu. Çalarken sanki biri bana eşlik ediyordu. Gitarın tellerinde birinin sesini duyuyordum, fısıltı gibi, ilaç gibi... Sabah uyanır uyanmaz kahvaltımı yapıp psikoloğuma gittim. Başladım anlatmaya.

“Onu unutamıyorum, sanki bulutlarda parmak izleri var, rüzgârda onun kokusu, güneşte o sıcak gülümsemesi var.”

“Zamana bırakmanız gerekli, hemen olacak bir şey değil.”

“Zaman demeyin bana, daha ne kadar ölmeliyim toprağa girmek için. Çok denedim, başka birini sevmek istedim. Unuturum dedim. Olmadı, sonuç yine hüzün. Bir şiir defteri düşünün yangından son anda kurtarılmış, hala güzel ama bir yerleri eksik.”

“Onu son gördüğün anı hatırla gözlerini kapa ve bana anlat olanları.”

“Galata Kulesi’nin önündeydik ona her şeyi anlatacaktım bir sürpriz olsun dedim ve orada açıklamaya karar verdim. Ödev için gitmiştik aslında. Tam Galata’nın tepesindeydik. Ben onu seyrediyordum, o da manzarayı. Ellerinden tuttum sıkıca ve şöyle dedim: Sana çok önemli bir şey söylemek istiyorum. Ben seninle tek ruh olup maviye karışmak is... derken ellerini çekti ve benden bir adım geri çekildi. Sonra yere düştü bayıldı. Hastaneye kaldırdık. İki gün yoğun bakımda kaldı, beyin kanaması nedeniyle öldü. Ben onunla maviye karışmak isterken, o toprağa karıştı. Bıraktı ve gitti, öylece kaldım. Ama çabuk toparladım kendimi, birlikte ne hayal ettiysek hepsini tek tek yapmaya çalıştım. Psikoloji okumak istiyorduk ikimiz de. Psikoloji okudum, bir de kitap yazma hayalimiz vardı onu henüz bitiremedim ama çoğunu yazdım. Pişmanlığım

bazı şeylere geç kalmam yüzünden. Unutmak istiyorum, kızacak bir şey arıyorum ona, bulamıyorum ...

Yaşadıklarımın hepsini birkaç saniyede tekrar yaşamış gibi oldum. Konuşmak istemiyordum, odadan hiçbir şey demeden koşar adım çıktım. Eve gittim. Günlerce odamdan çıkmadım. Kitabı bitirmek için uğraştım. Tabi ki mutlu son, iki ruh birleşip maviye karıştı.

Zehra Ölmez

Sebepsiz

Aynı şehirde, aynı şekilde yatağımdayım. Kucağımda hikayesini bilmediğim bir kitap, elimde ise sebepsizce yazan bir kalem. Kalem(!) Yaşayan insandır, insan unuttur, yazılan unutulmaz. Halbuki insan üstün değil midir bir mürekkep damlasından?

Gözlerim yanıyor. İçimde bir sıkıntı. Yazdıkça azalacak gibi geliyor. Yazdıkça kendine daha çok hapsediyor. Diyorum ya sebepsiz.

Saçmalık hiçlikten mi geliyor, yoksa akıl ermediğinden midir bu tezatlık? Algılamayan akıl neden yaratıldı? Sahibi olduğu şeyleri bilmez mi, kullanamaz mı?

Parmak izi, kar tanesi, hurma kırışıklığı, göz çukuru, ya da gökyüzü... Neden hep birbirinden farklı? Hepsinin tarifi aynı, içeriği aynı; ama farklı. İnsan sadece bunlara cevap arasa bir ömür yetmez. Mübalağa değil, gerçekten yetmez!

İnsan cevap bulamadığı varlığa sebep ararken, açıklayamadığı hiçliğe inanabilir mi? Ama dünyadır ya yaşam alanı. Dünyalıktır hep derdimiz. Dua derdimiz yoktur, duada derdimiz vardır; o da dünyalıktır.

Hazal Sare Arslan**Kış Bahçesi**

Siz hiç gerçek acıyı tattınız mı? Parmağınız kesildiğinde duyulan sızidan bahsetmiyorum. Gerçek bir acıdan bahsediyorum. Parmağımızı yara bandı ile sarabiliriz belki ama yara bandı tutmayan bir kalbi nasıl sarabiliriz?

Kristin Hannah'nın yazdığı "Kış Bahçesi" romanından Meredith ve Nina, birbirine taban tabana zıt bu iki kız kardeşi birleştiren, annelerinin okuduğu, bir prence âşık olma cüretini gösteren umursamaz köylü kızı masalıydı. Ah o masal! Çocuk olup da annemin bana okumasını isteyeceğim kadar güzeldi başta oysaki.

Kristin Hannah'nın kalemi sihirli olmalıydı. O kış bahçesinin soğukluğunu kelimelerle hissettirmeyi başarıyor insana. Anya'nın gözleri beyninize işliyor. Roman, aile dramını o kadar iyi anlatıyor ki içinizden ağlamak geliyor. Kurulan cümlelerin kelimeleri ustaca seçilmiş, kalbe işlemesi için ince ince düşünülmüş gibi.

Yazar, anlatımıyla bizi karakterin kendisi yapıyor. Elleri ve kalemiyle bizi kitaba çekiyor ve yaşıyor. Bir rüyanın içine hapsediyor fakat Anya'nın dediği gibi: "Rüya görmek acı veriyor."

Olaylar arasına ince ince aşkın güzelliğini katan yazar, bize her türlü acıyı yaşatmaktan geri kalmıyor. Fakat böyle dediğime bakmayın. İnsanın acı çekerek güçlenebileceğini kış bahçesinde kendi gözlerimle gördüm. Büyük Kolombiya Nehri'ne gidin ve Belye Nochi denilen sessiz bahçeyi görün. Orada sizi Anya karşılayacak ve son kez, size bir masal anlatacak.

Beş yüz on iki sayfaya sığdırılmaya çalışılmış bu unutulmaz hayatı sadece okumayın, yaşayın da. Leo'nun küçük ellerinden tutabilir ve ona yardım edebilirsiniz. Okurken bir battaniyeye sarılmayı unutmayın. Kış bahçesi çok soğuk.

Uzun soluklu bu serüvende yazar olayların içindeki bağlantıyı ustalıkla yönetmiş ve her bir ayrıntıyı düşünerek hareket etmiş. Derin tasvirleriyle olayların sürükleyiciliğine bir renk katıyor. İnsanın içine işleyen cümleler kuruyor. Anya'nın "Mutlu olmayı bıraktım. Neden ya da ne zaman olduğunu bile bilmiyorum." cümlesi, kitapta unutmak istemeyeceğim cümleler arasında.

Aşırıya ya da abartıya kaçan bir tek cümle bile okumayacaksınız. Gülümseyecek, kızacak, sinirlenecek, özleyecek, ağlayacak ama iyi ki okumuşum diyeceğiniz bir roman Kış Bahçesi.

Songül Nur Bozkurt

Kalp Ağrısı

Ruhen dağınık yıkık dökük olan, bedeninin içinde zar zor nefes alan insanlarız. İsteyerek yaptığımız şeylerden pişmanlık duyan, ruhu ezilirken sessiz kalan...

Pişmanlık öyle zor, öyle çekilmez bir şey ki, yaşarken ölmeyi, öldüğünde yaşamayı istersin. Herkes ölmekten korkar. Pişmanlık duyanlar ölümü ister. Her âşık mâşuku için ölümü göze alır. Peki birinin yaşamayı, ölümsüzlüğü göze aldığını gördünüz mü? Hepsi palavra. Ölüm kolay. Gerçekten pişmansan yaptığından, onsuz nefes al. Daha çok nefes al ve onu daha çok özle ki ciğerlerin o havayla buluştuğunda lanetler savursun. Özlemlerle kavrulurken bedeninin, ateşe kavuşsun gözlerin. Yansın o gözler sevgiliyi görememekten. Ölüm kolay. Sen yaşamayı göze al. Yaşamayı göze al ki, her nefeste daha çok öl. Ama nefes almayı asla bırakma. Nefes almayı bırakırsan çektiğin acı hafifler. Ölüm kendini bir anda gösterir. Ölen dışında etrafındakilere zarar verir. "Canı için kim ki cananın sever canın sever/Canı kim cananı için sevse cananın sever." demiş şair. Ölürsen sevdiğini üzersin. Yaşamak pek bir marifet değil bu tekeri kırık dünyada. Sevdiğin üzülmeyi diye yaşarsın. Aslında bu dünyada her şey aşk için değil midir? Aşk için doğar, aşk için yaşar, nefes alır, aşk için gözlerimizi yumarız hatta. Bazen hayatımız pişmanlıklar içinde geçer. Nefret ederiz her soluğumuzda. Bazen hayatımız aşksız geçer. Öylesine yaşar, peşimizde ağlayan bırakmadan göçüp gideriz öbür diyarlara. Ancak en güzeli sevdiğinin kollarında veda etmek. Yapmadıklarından pişman olmamak. Taşınması en zor olanı o çünkü.

Gözler tutuşurken pişmanlıktan öyle kavrulur ki göğsün canın her yandığında daha çok yansın istersin ki kalbinin acısı dinsin. Ancak unutulmasın ki, kalp acısı dinmez.

Faruk Men**Öfke mi sizi, siz mi öfkeyi kontrol ediyorsunuz?**

Günlük hayatımızda hepimizin sık yaşadığı, bazen bizim yönelttiğimiz, bazen ise maruz kaldığımız yıkıcı bir duygudur, öfke. Modern hayatın içinde her şeye çabucak ulaşan bizler öfkeye de bir o kadar çabuk kapılabiliyoruz. Peki ne oluyor da öfke denen şey bizleri bu kadar kolay etkisi altına alıyor ve öfke sahibini tanınmaz biri haline getiriveriyor? Aslında bu durum öfkenin şemsiye duygu diye tarif ettiğimiz yapısıyla ilgilidir. Şemsiye duygu olan öfke; korku, aşağılama, sıkıntı, gücenme vb. gibi başka duyguları da barındırır. Bu nedenle de tüm duygulardan daha güçlü şekilde hissedilir.

Yoğun olarak hissettiğimiz öfkeyle baş edebilmek için ne yapabiliriz? Öfke anında pek olanaklı görünmese de, sonrasında bizi öfkelendiren şeyin ne olduğuna odaklanmak ve bu duygunun kaynağını bulup o noktaya yönelmek öfke duygusundan kurtulmanın yanında, öfkeyi işlevsel olarak kullanmayı sağlayıp bize çözüm yolları öğretmesi açısından faydalı olacaktır.

Öfke kontrolünün en önemli ayağı, öfkenin altında yatan duyguları fark etmek, başka bir ifadeyle duygularımızı tanımaktır. Bizim öfkenin altında yatan duyguları fark etmemiz, yani duygularımızı tanımamız gerekir. Duygularımızı tanımaktan daha da zoru, fakat önemlisi onları uygun şekilde ifade etmektir. İfade edilen duygular karşı taraf için saldırı niteliği taşımayacağı için bir tehdit algısı oluşturmadığı gibi iletişimi güçlendiren bir etki yaratacaktır.

Unutmayalım, öfkemizin altında yatan hislerimiz, halının altına itilen çöpler gibi hiç umulmadık zamanlarda ortaya çıkıp canımızı sıkmak için hazır beklerler. Son birkaç öneri:

- Yazmayı deneyin. Düşüncelerinizi bir kağıda yazın. Sizi öfkelendiren şeyi bir kağıda yazdıktan sonra bu durumu yeniden değerlendirin.
- Öfke anında sağlıklı düşünmenize yardımcı olması için diyaframdan sağlıklı nefes alma tekniklerini öğrenin. Bu teknik sadece öfke anında değil heyecanlandığınız, nabzınızın hızlandığı tüm zamanlarda beyninizin sağlıklı düşünebilmesi için ihtiyacı olan oksijene ulaşmanızı sağlayacaktır.
- Spor ve dans gibi size mutluluk, canlılık ve zindelik sağlayan etkinliklere katılın. Bir alışkanlık haline gelmiş bu etkinliklerin öfkeyle mücadelenizde yardımcı olacağını unutmayın.
- Öfkeyle yollarınızı ayırmaya karar verin.

Anılan yöntemlere rağmen, öfke krizlerinden kurtulamıyorsanız profesyonel yardım almayı düşünün. Aksi halde öfke hiç umulmadık anlarda kapımızı çalmaya, sonrasında telafisi daha zor durumlarla karşı karşıya kalmamıza neden olmaya devam edecektir.

Sudenaz Ersöz

Gölge

Sabah alarmın sesiyle uyandım. Şu alarmı icat eden kişiyi tebrik ediyorum(!) Yataktan doğruldum ve elimi yüzümü yıkadım. Aynada kendime baktım. Aslında güzel bir kızım. Ben şahsen en çok gözlerimi seviyorum. Nedenini bilmiyorum ama gözlerimdeki mavi bana derin ve sonu olmayan bir okyanusu anımsatıyor.

Yüzümü kuruladıktan sonra yeniden aynaya baktım. Omzuma kadar uzanan siyah saçlarım vardı ve durmadan gözümün önüne gelen kâkülüm... Seviyordum, çünkü bana yakışıyordu.

Birden burnuma nefis yumurta kokusu geldi. Gerçekten çok acıkmıştım. Zaten akşam da bir şey yememiştim. Odama çıktım ve hemen okul kıyafetlerimi giyindim. Bu sefer saçımı salık bırakmayı tercih ettim. Saate baktım, ilk defa bu kadar hızlı hazırlanmıştım. Çantamı alıp hemen aşağı indim. Sandalyeye oturdum ve oturur oturmaz yemeye başladım.

"Kızım yavaş ye, boğulacaksın!"

Karnımı iyice doyurduktan sonra sofradan kalktım. Aa! Ben okuldan sonra Esin'le takılacağımı söylemeyi unuttum!

"Anne, biz bugün Esin'le okuldan sonra gezeceğiz. Senin için sorun olur mu?"

"Tamam kızım zaten ben bugün izinliyim. Hem Sezgi de yalnız kalmaz ama geç kalma!"

"Tamam anne." dedim ve evden çıktım.

Okula vardığımda Esin beni kapıda karşılamıştı.

"O Esin Hanım, ne bu böyle kapıda karşılamalar falan." dedim gülümseyerek.

"Ha?" dedi şaşkın şaşkın bakarak.

"Sen, hayırdır, diyorum Esin."

"Seni bekliyordum da öyle dalmışım."

"Peki, öyle olsun bakalım." dedim ve yanına oturdum.

Pek de dersi dinlediğimiz söylenemezdi ama yine de bir kulağımız hocadaydı. Ders bitmişti. İstanbul'u gezmeyeli de çok uzun zaman olmuştu.

Hemen gezmeye başlamıştık. Kapalıçarşı, Haliç, Galata Kulesi derken bayağı yorulmuştuk. En sonunda Eminönü'nde oturup balık ekmek yemeye karar verdik.

"Aslı, bana İstanbul'u kendi cümlelerinle ifade edebilir misin?" dedi Esin birden. Balık ekmeğimi bir kenara bıraktım ve cevap verdim.

"Bana göre İstanbul hem yorgun hem çaresiz ve bir o kadar da canından bezmiş bir şehir. Bence bazı insanlar İstanbul'u dışarıdan bakarak anlatsa da bana göre İstanbul'u anlamak, İstanbul'un içine girmek demek..."

Öylece baktı. Bir şey demedi ama yüzünde bir tebessüm belirdi...İkimiz de çok yorulmuştuk. Vedalaştıktan sonra ben de eve doğru yola koyuldum. Eve girince seslendim.

"Sezgi! Anne!"

Evde kimse yoktu. Açıkçası biraz endişelenmiştim. Birden telefonum çaldı. Annemdi.

"Alo?" dedim. Karşıdan ağlamaklı bir ses çıkmıştı ve bu sesin kime ait olduğunu hemen anladım.

"Sezgi, ablacım ne oluyor orada?" diye sordum telaşla.

"Abla, annem hastaneye kaldırdılar. Çabuk gel!" dedi Sezgi. Ellerim titriyordu.

"Hangi hastane?"

"... Hastanesi."

"Tamam hemen geliyorum." dedim ve telefonu kapatıp evden çıktım. Hemen bir taksiye bindim. Bir yandan gözümdeki yaşı silerken diğer yandan dua ediyordum. Hemen hastaneye girdim ve danışmanın söylediği kata çıktım. Sezgi hıçkırıklara boğulmuş, ağlıyordu. Hızlıca yanına koştum ve ona sımsıkı sarıldım.

"Neyi var annemin, ne oldu?" diye sordum. Gözyaşlarımı bırakmamak için kendimi zor tutuyordum ama güçlü durmak zorundaydım.

"Bilmiyorum abla." dedi. O an onun ilk defa bu kadar çaresiz olduğunu gözlerinde gördüm. Doktoru görünce hızlıca yanına koştum.

"Doktor Bey, annemin nesi var, ne oldu ona?" dedim. Adam bir an duraksadı ve sonra konuşmaya başladı.

"Zehra Hanım bir kaza geçirdi. Şu an yoğun bakımda ve iç kanama geçirmiş. Bu yüzden işimiz bayağı zorlaşacak ama elimizden geleni yapıyoruz."

Yüzüm birden kaskatı kesildi. Başımı yana çevirip çaresizce bana bakan kız kardeşimi bir süre izledim. Sonra ona doğru koşup sımsıkı sarıldım. Artık tutamadım ve gözyaşlarımı bir anda saldı. Düşündüm, düşündüm. Annemi kaybedersek n'aparız diye düşündüm. Sezgi ve ben, kimsesiz nasıl hayata devam edebiliriz diye düşündüm. O Allah'ın cezası cezaevinden çıkarsa ne yapar bize diye düşündüm.

"Abla, doktor ne dedi?"

"Sus." dedim çaresizce çıkan sesimle. Sadece sus diyebildim. Hala birbirimize sımsıkı sarılıyorduk. Sustu, sustum, sustuk...

Doktor geldi. İyi bir şey söylemesi için dua ettim. Bu sefer Sezgi de yanımdaydı. Ona git demek istedim ama diyemedim, diyemezdik de. Onun da gerçekleri duymaya hakkı vardı. Öylece doktora bakıyorduk.

"Elimizden geleni yapmaya çalıştık fakat iç kanamayı durduramadık. Maalesef hastayı kurtaramadık."

O an hiçbir tepki veremedim. Gözümden yaş bile akıyordu, hiçbir şey diyemedim. Sanki zaman durmuştu, o cümleyi duymak bedenimi değil ama duygularımı felç etmişti. Ne yapacağımı bilemez haldeydim. İçimde kapkara bir delik oluşmuştu ve o kara delik tüm duygularımı yutmuştu. Duygularım yok olmuştu, ben yok olmuştum. Gözümden akmamaya inat eden o yaş akmaya başladığında hayatın hala devam ettiğini ancak anladım.

Not: Bu öykü kısaltılmıştır.

Aygül Aytekin

Eski Aşk

Mevsimlerde ilkbahar güneşli bir gündü. Bugün Ferhat'la Şirin için özel bir gündü. Tam bir yıl olmuştu. Ferhat'la Şirin'in tanışmasını Leyla sağlamıştı. Ferhat ile Şirin birbirini gördüğü ilk an âşık olmuşlardı. Bunu Leyla da fark etmiş Ferhat'a olan gizli aşkını kalbine gömmüştü.

Ferhat ile Şirin bu yıldönümünü kutlamak için Pierre Loti'de güzel bir akşam yemeği yemeye karar verdiler. Ferhat Şirin'i evden aldı, Alibeyköy'den Eyüp istikametine doğru arabayı sürmeye başladı. İkili çok mutlu bir şekilde Eyüp'e doğru gidiyordu. Aniden ters şeride girmiş, hızlı bir araba karşılarına çıktı. Bütün mutlulukları ellerinden saniyeler içinde kayıverdi. Şirin kazada öldü. Ferhat ise yoğun bakıma alındı. Doktorlar Ferhat'ı uyandırmaya çalışsalar da Ferhat uzun bir uykuya dalmıştı.

Ferhat ve Şirin'in başından geçenleri öğrenince Leyla yıkılmıştı. Üzerinden tam iki yıl geçti. Ferhat yeni yeni iyileşiyordu. Leyla onu hiçbir zaman yalnız bırakmadı. Şirin'in ölmesiyle Ferhat için yaşam anlamsız bir hâl almıştı. Leyla'nın ise Ferhat'a olan aşkı tekrar kıvılcımlanmıştı. Artık söylemek istiyordu. Bütün cesaretini toplayıp derin bir nefes alarak kapıyı açtı ve Ferhat'a "Seni gördüğüm ilk an âşık olmuştum. Yalnız Şirin'e olan aşkını gördükten sonra bu aşkı kalbime gömdüm. İlk günkü gibi hala sana aşığım." Ardından Ferhat Leyla'ya "Şirin şu an yanımda olmasa da hala kalbimde." dedi.

"Mecnun bu öykünün neresindeydi?"

Sanem Demircioğlu

Hişt

Sait Faik'e

Yürüyordum. Kendimden kaçıyordum sanki. Biri arkamdan “Hişt!” dedi. Önce aldırmadım. Sonra tekrar hişt sesi. Sonunda dayanamayıp arkama döndüm. Ortada kimsecikler yoktu. Önüme döndüm, yürümeye devam ettim. Ahmaklar gibi yürüyordum ve yine o sesi duydum.

“Hişt hişt!” dedi. Ortada kimse görünmüyordu. Yola sinirle devam ettim, kendi kendime söylendim, kimdi bu gereksiz demeye kalmadan yüksek ve gür bir ses “Hişt!” dedi. Korktum, arkaya dönemedim. Sanki bütün vücudum kendini tepeden tırnağa çelik bir zırhla kaplamıştı. Cesaretim tükenmişti. Yine de arkama döndüm. Bu sefer görmüştüm, bana hişt diyen sesi bulmuştum. Sonbaharda yapraklarını dökerken ses çıkaran koca bir ağaçtı. O da benim gibi yalnızdı, yaprakları onu teker teker terk ediyordu. O an içimden bir banka oturup denizi seyretmek geldi. Hava soğuktu, sonbaharın sonunda bahar yoktu. Biz yalnızlar için hayat sadece devam ediyordu. Böyle karamsar düşünürken yanıma hoş biri oturdu. Bir anda o soğuk sonbahar yerini sıcak ilkbahara bıraktı sanki. İçim kıpır kıpır. Neden böyle oldu anlamlandıramadım. O bir yabancıydı halbuki. Ama birbirini tanıyan iki yabancı gibiydik. Durup dururken konuşmaya başladı. Anlatıyordu, bense onun gözlerine bakarak dinliyordum. Gözleri mavi değildi ama gökyüzü gibi bakıyordu. Gözlerinde kaybolmak istiyordum. Onunla konuşurken o zavallı ağaç gülüyor, Mecnun'unu buldun kaybetme diyordu sanki. O anki mutluluğumu anlatmaya kelimeler yetmezdi. Yıllardır aradığım ruh eşim beni bir sonbaharda ağacın altında otururken bulmuştu.

O çakıllı yolda tek başıma yürümem, bir gün mutlu olmam içinmiş.

Ece Engin

Sanrı

Önümüzde kahvelerimiz vardı. Balkondaki küçük masaya kurulmuştuk. Cümleler dudaklarımızdan kolayca dökülüyordu. Yorgunduk ve kendimizi bilmediğimiz bir zamanın içindeydik.

“Boş geliyor, geçiyor.”

Arkamda kalan parkta olduğunu düşündüğüm bakışlarını bana çevirdi.

“Baksana, âşık olduğumuz biri dahi yok.”

“Yarın sahnem var.” Konunun içimizi karartacağındandı belki, değiştirmek istemiştik.

Şaşkın bir ifade takındı. “Unutmuşum.” Sorun olmadığını belirtir şekilde tebessüm ettim. Sahne dediğim büyük bir şey değildi. Okulda kısa bir gösterim vardı işte.

Şarkıya eşlik eden mırıltılarımız dışında bir ses işittik. Bir kaza sesiydi. Tanrı sanki, o an dışarı bakmamızı istemişti. Yerde, kanlar içinde yatan bir kadın ve arabasından endişeyle inen bir adam vardı. Fakat dikkatimi onlardan daha çok, olaya dahil olan oğlan çekmişti. Çantasını fırlatıp öyle koşmuştu ki kaza yerine, tek bakan olmadığımı rahatça anlamıştım. Nuray’ın bahsettiği boşluktan mı bilinmez, kapılmıştık ona, o gün. Aşk ya da heves diyemiyordum. Yine de onu birbirimize anlatmayı seviyorduk.

Duygularımın yükünü taşıyamayacak hale gelmemden bu yana bazı şeylerin farkına varabilmişim. Arkadaşımın aynı kişiye âşık olduğunu zor olan, benim, arkadaşlığımıza da âşık olmamı.

Tuna yaşadığım yere taşındığından beri benimle ilgileniyordu. Üçümüz de aynı lisedeydik. Oldukça iyi anlaşıyorduk ve ne zaman Tuna’nın bana daha yakın davrandığını hissetsem, ondan uzaklaşıyordum. Aptallığımdandı sanırım. Ya da yıllarımı geçirdiğim arkadaşımın vazgeçemememden.

“Onun aramıza girmesini istemiyorum. Birbirimizden kopuyoruz.”

Nuray’la yalnız kaldığımız her vakit Tuna’yı konuşur olmuştuk.

“Kısa bir süre önce, Tuna benimle konuştu. Hislerinden bahsetti ama ona cevap vermedim.”

Katladığı bacaklarını yere bıraktı. Elleri iki yanına düştüğünde yüzü de düştü. “Ne yapacaksın?” Git diyebileceğini biliyordum. Fakat bencil olduğunu da biliyordum. “Senin gibi düşüneceğim.”

Ayağa kalktı ve voleybol oynayanların arasına karıştı. O an, benim yerimde olsaydı Tuna’yı seçmeyeceğine karar verdim.

Öylesine yaşamanın âşık olmaktan daha iyi olduğunu fark ettiğimizde uzaklaşmaya çalıştık. Görmemek unutmak için daha iyi dedik ama Nuray’la her konuşmamızda, bakışlarımızla, onu seviyor oluşumuzu hatırlattı. Tuna çok geçmeden gitti. Sanki kaybettiğimiz hislerimizi ellerimize bırakmak için gelmişti. Ben, Nuray’ın gideceğini de biliyordum. Tuna’ya mı, başkasına mı bilmiyordum. Ama biz o zamanlar arkadaştık, âşıktık ve gençtik.

Merve Selen Tunoğlu

Albert Camus ve Düşüş’ün Ardından

Albert Camus 1900’lü yılların başında ideolojilerin insan doğasına aykırı olduğunu söylemiştir. İnsanız işte. Hepimiz “aşağı yukarı” olmalıyız. Her zaman “arayan” olmalıyız. Hiçbir şeyde tam olma imkânımız yok.

Düşüş adlı eserinde Camus “Toplumda açgözlülük tutkularımızın yerine geçer.” der. Doyumuz bir insanın halini düşünün! Eğer insan doyuma ulaşırsa kendi doğasının keyfini sürer. Bu doğaya müdahale etmek isteyenler elbet olacaktır. Özgürlüğümüzü engellemek isteyenler...

Özgürlüğünü kaybeden İnsan zamanla durağanlaşır, küflenir, kendi benliğini kaybeder. Kendi seçimlerinden uzaklaşır. O artık bir başkasıdır. Kendi sorumluluğunu kaybetmiştir.

Kendimizle yüzleşerek, hesaplaşarak gerçek benliğimize ulaşırız. Yokluğun uçurumuna düşmemek için başka çaremiz var mı?

Arjin Avcı**Kalabalık Yalnızlık**

“Ah bu kalabalık!” Sonbaharın serinliğini seven Orhan, insanı bunaltan güneşi hissediyor, kendi kendine söyleniyordu. Kadıköy vapuru sakindi. Büyük bir iç geçirmeyle sıkıldığını fazlasıyla belli etti. Niye geldiğini bilmiyordu. Arkadaşlarıyla şakalaşırken bir çift gözle karşılaştı. Anlamli değil, tam tersine anlamsız ve boş bakışlar... Belki buydu dikkatini çeken Ebru’da.

Şimdiye kadar bir kere bile âşık olmamış, duygusallığını kimseye göstermemişti, artık tarif edemediği tuhaf duygular içindeydi. Bir yandan aşkın enerjisini tüm gücüyle yaşarken bir yandan da yorulmuş, bitkin bir durumdaydı. Bu karmaşık duyguları daha da beter hale getiren, en yakın arkadaşı Selim’di. Selim neşeli ve bir o kadar da umursamaz bir karaktere sahipti. Hislerini fark ettirmekten çekinen Orhan gibi Selim de Ebru’dan etkilenmişti. Selim’in açıkça Ebru’ya karşı olan hislerini anlatması karşısında Orhan afallamıştı. Ebru’ya açıldığını, fakat bir cevap alamadığını derin bir üzüntüyle anlatıyordu. Orhan, en ufak bir tepki göstermemişti. Unuturum gider diye düşünmüştü.

Vapurun penceresinden bakıyordu. Hala unutamadığını fark etti. Yağmur, gittikçe şiddetini arttırdı. Arkadaşlarıyla Kadıköy’de inince Ebru’yla rastlantı eseri geride kaldı. Orhan, kendisinden beklenmeyecek bir şekilde konuşmaya başladı. Çok heyecanlıydı. Onu ne olursa olsun unutamayacağını ve açıkçası unutmak istemediğini anlattı. Selim bir ara dönüp arkasına baktı. Durumun bu kadar içinde bulunurken aynı zamanda o kadar uzağında kalan Ebru Orhan’ın ıslanmış yüzüne şefkatle dokundu ve hiçbir şey söylemeden önündeki arkadaşlarına yetiştı. Yol boyunca bir kere bile Orhan’a bakmadı. Selim’e de mahcup olan Orhan, bir daha Selim ve Ebru’yla karşılaşmak istemedi.

Aylar sonra yine yağmurlu bir havada vapura bindi. Kısık bir sesle söylendi koltuğunda: “Ah bu yalnızlık!”